Àngela Simó i Costa

Recull de poesies

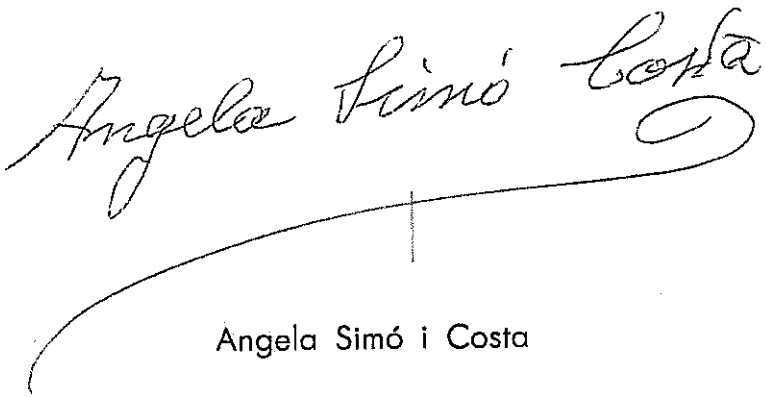

Angela Simó i Costa

RECULL de POESIES

Dedico aquest recull de poesies, a les Germanes Josefines, Junta Rectora i Residents del CASAL BENÈFIC PREMIANENC.

Angela Simó i Costa

Premià de Mar, 23 d'abril 1988
Festa de Sant Jordi

A la nostra estimada Mare Superiora,
en nom de les Germanes i Residents d'aquesta casa.

Com que avui és el seu dia,
jo la vull felicitar;
desitjo que amb alegria
el pugui bé cel·lebrar.

Per molts anys eixa diada
ben feliç pugui passar,
amb la taula ben parada
tota plena de menjar.

Déu li doni amor sens mida,
salut i prosperitat,
i també una llarga vida
plena de felicitat.

Premià de Mar, Nadal del 1985

ELOGI A PREMIA

Premià és poble joliu
de la costa catalana,
tot és bonic, tot somriu,
fins l'ambient ens agermana.

Els carrers, nets i regats,
donen joia de mirar,
i alguns que estan asfaltats
ens acaben d'adornar.

Famílies de Barcelona
venen a passar l'estiu,
perquè troben l'aigua bona,
i mengen peix fresc i viu.

Si te'n vas a prop la mar,
veus que una barca s'allunya,
que bonic, és contemplar
els tresors de Catalunya.

Si amunt vàs, tot caminant,
veus els camps i la muntanya,
i aleshores, vas pensant:
quanta bellesa té Espanya!

I si algú vol disfrutar,
aviat troba la manera,
pot anar a passejar
un rato per la bolera.

És l'encis dels petitets,
sortir un ratet al sol,
i contemplar els peixets
que hi ha a la Font del Cargol.

Tenim molta pagesia
i es cultiven riques flors,
que són pels cors, alegria
i llencen fines olors.

Els sastres i modistetes
treballen amb gran anhel,
pagant algunes pessetes,
vestireu a l'últim model.

Es troben, carnisseries
i botigues de calçats.
També, moltes merceries,
i tendes d'antiguetats.

També hi ha, confiteries
molt millors que a tot arreu.
Si les proveu, alguns dies
els dits, us en llepareu.

Begudes molt delicioses
qui en vulgui ,als bars trobarà,
i les més bones gasoses
sols les fan a Premià.

De tallers i manyeries,
s'en troben per tots cantons,
una impremta, fusteries,
i fàbrica de botons.

No falten perruqueries,
de senyores i senyors;
també algunes joieries
amb joies de les millors.

Hi ha cotxes de lloguer
al davant l'estació,
i pagant algun diner...
voltes tota la regió.

Una església bonicoia,
en el poble, també hi ha,
és la més preuada joia
que tenim a Premià.

Sant Cristòfol, gloriós,
és nostre Patró estimat,
com que és molt bondadós,
mai no ens ha desemparat.

Demanem-li, amb gran fervor,
i Ell segur, ens escoltarà,
que vetlli sempre, amb amor
al poble de Premià.

Qui estalviï la pesseta,
vigilant, per tots cantons,
engrandirà la llibreta
de la Caixa de Pensions.

Té nom la casa «Sanpere»
i la del Sr. «Vallet»,
on fan robes de primera
i tot és molt maco i net.

A la Casa «Serra-Ollé»,
als clients, serveixen bé;
gènere bo i de poc preu,
en lloc més el trobareu.

Cases «Colomer-Clarà»,
«Sederies» i estampats;
Qui compri allà, lluïrà
les més riques novetats.

«Galindo» és un fabricant
que té molta anomenada,
allà goma trobaran
bona, i de gran durada.

Encara que petiteta,
és seria i també formal
aquella fabriqueta
de casa el Sr. Estival.

Hi ha papers per estampar,
i pastilles per tenyir,
i si més vols treballar,
fins hi ha nines, per vestir.

És l'indústria catalana
la millor que al món hi ha,
però la joia més galana...
es el nostre... Premià...

Premià de Mar, juliol 1954.

L'AUCA DE LA NOSTRA FESTA MAJOR

Sant Cristòfor va acostant-se;
l'esperem amb fe i amor,
el jovent va arreglant-se
lo de la Festa Major.

Tothom, els grans i els petits,
hem de fer un sacrifici,
pentinats i ben vestits
hem d'anar cap a l'ofici.

Nostra església ha millorat,
gràcies a la bona gent,
per sempre sia alabat
el Santíssim Sagrament.

Els autos beneiran;
bicicletes i camions,
seran tants que hi aniran
que en vindran de tots cantons.

Tindrem moltes diversions,
faran sardanes i futbol,
són molt bones ocasions
que no les trova qui vol.

Carreres de bicicletes
i també de natació,
sens gastar gaires pessetes,
disfrutarem de debó.

També vindran cavallets
i parades de joguines,
avellanes, cacahuets,
i galetes de les fines.

Un envelat es farà
que serà dels més lluits,
el jovent que hi anirà,
lluirà els millors vestits.

A la casa de la Vila
el balcó estarà adornat,
de llums n'hi haurà una pila;
serà bonic de veritat.

Les parets emblanquinades,
donen joia de mirar,
i les portes, ben pintades,
les acaben d'adornar.

Els pollastres, tranquilets,
s'esperen als galliners,
esmolen els ganivets
els esmolets pels carrers.

Llagostes i llagostins
cuinarem amb gran afany,
comprarem xampany i vins
com a costum de cada any.

Es faran jocs infantils,
la quitxalla molt riurà,
de pobles n'hi ha a mils,
però cap és com Premià.

Al final d'aquestes festes
hi haurà focs artificials,
tots aixecarem les testes
perquè els coets van molt alts.

És bonica i molt brillant
la nostra Festa Major,
dels pobles d'aquí al voltant
és aquesta la millor.

Demanem al Sant Patró,
que ens deslliuri de tot mal
i ens dongui tots al final
la Santa Benedicció.

Premià de Mar, Juliol 1949

(del programa de la Festa Major 1949)

A LA SAGRADA EUCARISTÍA

Hostia Sagrada Divina,
símbolo de redención,
eres la luz que ilumina
a nuestra amada nación.

Con tu luz el mundo entero
seguro se salvará,
eres el faro lucero
del que a Ti te seguirá.

El que al recibir te viene,
con mucha fé y gran amor,
la joya más grande tiene
que es el Cuerpo del Señor.

Es la Santa Eucaristía,
el consuelo del mortal
y también camino y guía
de la Patria Celestial.

Los honores y riquezas
en el mundo se quedarán,
los que sufran tristezas
más fácil se salvarán.

Ofrecemos cada día
nuestras penas al Señor,
y a la Santa Eucaristía
acudimos con fervor.

La paz del alma hallaremos
que es la mejor alegría
y felices viviremos
si amamos la Eucaristía.

En la hora de la muerte
Cristo nos ha de juzgar.
Será nuestra la mejor suerte
si nos podemos salvar.

La Santa Virgen María
nuestra alma vendrá a buscar,
gracias a la Eucaristía
podremos siempre gozar.

Pells de patata bullides,
no les daben a les gallines,
les portaven ben servides
a les persones més fines.

No es trobava en lloc cap gat
miolant ni fent tabola,
tots s'els anaven menjant
ben rostits a la cassola.

Dos mesos vàrem estar
que gens de pa no hi havia,
sols bledes sense sucar
bróquil, i alguna llentia.

La casa plena de fum
tota negra la paret,
sense mistos, sense llum,
i amb l'estòmac lleugeret.

Ens donaven carn de burro
i no es podia rosegar,
era més forta que'l suro
i l'havies de llençar.

Per cinc quilos de patates
vàreig dar unes sabates;
per dos quilos de cigrons,
quatre parells de mitjons.

No es trobava carbó
de cap de les maneres,
per encendre el fogó
cremaven les calaixeres.

Escombres i escombretes
no se'n podien trobar,
per fer les rejoles netes
t'havies d'arrossegar.

Per vi, aigua de l'aixeta;
llet, no en podies trobar;
per purgar-te una miqueta
sols hi havia aigua del mar.

Al vespre si al carrer anaves,
no veies un pam de terra,
a les fosques caminaves
tot per culpa de la guerra.

Al ser una cantonada
ja et podies preparar,
per veure si algú passaba,
havies d'estossegar.

Grans apuros es passaven
quant hi havia algun difunt,
ni baguls ja no es trobaven
per portar-los cap amunt.

D'aquella temporada
sempre em recordaré,
la gana que passaba
mai més l'oblidaré.

DESPRÉS DEL FINAL

Quant es va acabar la guerra
tinguérem molta alegria
pensant que a la nostra terra
i hauria pa cada dia.

Però nostra estimada terra
és ben poc el què menjem,
ha vingut una post-guerra
que si dura ens morirem.

Dieren tingueu paciència
que prou que s'acabarà,
ja en tenim molta de ciència
però el que no tenim es pa.

És molt trist el viure d'ara,
quasi res no es pot comprar
està la vida tan cara
que's impossible menjar.

No pots comprar ni arrós
ni mongetes ni cigrons,
fas escudella amb un os
i tan sols uns quants fabons.

De carn no pots comprar-ne
perquè esta amb uns preus tan alts,
que sols poden menjar-ne
ministres i generals.

Un bróquil val tres pessetes,
a pesseta van les cols,
hem de menjar farinetes
tan si vols com si no vols.

Per poguer encendre el fogó
has de passar grans apuros,
d'un sarrió de carbó
ja te'n fan pagar vint duros.

Les nengades rovellades
valen tres una pesseta,
i com que són tan salades
tot el dia ets a l'eixeta.

D'oli ja ni cal parlar-ne
puig té uns preus tan elevats,
que sols poden comprar-ne
els notaris i advocats.

Perquè amb quatre parauletes
tan si es veritat com mentida,
et van xuclant les pessetes
i es guanyen molt bé la vida.

Els pagesos i forners
són els que fan més diners,
menjen molt ben arreglats
i compren grans propietats.

Els carnicers, tocinaires,
botiguers i gallinaires
tots s'aguanten molt fresquets
i guanyen molts calerets.

Venen a cobrar el lloguer,
el gas, l'electricitat,
el sereno, el botiguer,
el metge i la germandat.

I t'escuren les pessetes
tan si et plau, com si no et plau,
i per comprar farinetes
ja no t'han deixat ni un clau.

Mengem taronges, plàtans, pomes,
els carrers són plens de pells,
i si de cas no t'en adones
et fan caurer de clatells.

Déu ens dongui paciència,
per passar aquests afanys,
i també gran resistència
per poguer viurer molts anys.

Si la cosa no es millora
ni amb la calor, ni amb el fret,
em sembla que tart o d'hora
anirem tots al canyet.

Als meus amics NA MARIA DÒRIA ESPINASA I
EN JOAN CISA I ARTIGAS

Ets Maria bona noia;
tens el posat molt humil,
portes al cor una joia
que et fa ésser molt gentil.

Aquesta joia preuada
que en el teu cor s'ha arrelat,
és de tothom estimada,
és la santa pietat.

Per la santa religió
trevalles amb alegria,
i et guanyes l'estimació
de Jesús i de Maria.

Desitjo que feliç sies
ara que prens nou estat,
Déu et dongui tots els dies
una gran felicitat.

Que't guardi de nit i dia
la Verge de Montserrat;
el que confia amb Maria
mai s'ha vist abandonat.

Déu et dóna per espós
un jove que's un model;
te bon cor, es religiós,
i t'estima amb gran anhel.

Déu vos dongui bona sort
i un ben feliç nou estat,
sia vostra guia i nort
la Verge de Montserrat.

Premià de Mar, 24 setembre 1945.

A LA MEVA AMIGA AVELINA MONTLLÓ
AMB MOTIU DE LA SEVA ANADA A XILE
AGOST 1948

Adéu! Avelina estimada
Adéu! no per sempre més,
Adéu! sols per temporada,
Et dic Adéu! fins després.

Marxes a una terra estranya,
te'n vas lluny de Premià
deixes ta estimada Espanya
el teu destí et porta allà.

Quant arribarà aquell dia,
que's per tú tan desitjat,
pensa amb la Verge Maria
patrona de Montserrat.

Quant en mig del mar seràs
sols veuràs l'aigua i el cel,
ser promte allà on aniràs
esperaràs amb anhel.

Mentres aniràs marxant,
veuràs que la nau s'allunya,
i sempre aniràs pensant
amb la dolça Catalunya.

Quant arribaràs allà
tots tindran molta alegria,
per tú que's llarg d'esperar
que arribi aquest ditjós dia.

Si és el teu gust marxar,
segueix doncs la teva guia,
més no deixis d'invocar
la Santa Verge Maria.

Aquest món és un camí
a on hi ha roses molt fines,
més en mig d'aquest jardí
també si troben espines.

No et deixis mai enganyar,
ves sempre per bons camins
que podries naufragar,
i aniries mar endins.

Pensa amb Déu sempre a tothora,
no deixis mai l'oració,
el tindràs sempre a la vora
i serà t'ha salvació.

Adéu!, Avelina estimada
Adéu!, no per sempre més
Adéu!, sols per temporada
et dic Adéu, fins després.

A LA VERGE

Verge Santa, mare meva,
Vós que en el cel esteu,
vetlleu per mi, nit i dia,
oh mareta, no em deixeu.

Alcanceu-me les virtuts
que han d'ésser la meva sort,
grabeu vostra santa imatge
a dintre el meu pobre cor.

Feu que tingui la gran ditxa
de no tornar a pecar,
que vingui al cel al morir-me
per sempre més a gosar.

A LA VERGE DEL PILAR

Molt trista estava ma mare
perquè sols teni un fill
i a la guerra li portaven
a lluitar en mig del perill.

Estava desconsolada,
un gran sentiment tenia,
perquè a la guerra marxava
i potser més, no el veuria.

Un dia anant a l'església,
a un sacerdot trobà,
i al veure-la que plorava
tot seguit la deturà.

Li digué: diguim senyora
perquè sempre plora tant?
Perquè el meu fillet s'emporten
i potser el mataran.

El dia 28 marxa,
el 28 d'aquest mes,
ai pobret, tant que l'estimo,
i potser no el veuré més.

No es desconssoli senyora,
creguim, i no plori tant,
resi per ell cada dia
i veurà com no el mataran.

Encomani'l cada dia
a la Verge del Pilar,
i quant s'acabi la guerra
Ella el fill li tornarà.

I en arribar el dia
que tenia de marxar,
¡quina pena, pobre mare,
quant el va anar a despertar!

Quant li va dir:
Fill aixeca't!
que'l tren promte serà aquí,
d'aquí dues o tres hores,
que lluny que seràs de mi.

I plorant desesperada,
l'acompanyà a l'estació
a on va fer-li una abraçada
i també algun petó.

I ell diu: mare no patiu!
que sempre amb vos pensaré,
així que arribaré allà
de seguit us escriuré.

Pensaré amb lo que m'heu dit:
no deixaré de resar.
Resaré molt cada dia
a la Verge del Pilar.

Quant seré al camp de batalla
entre mig de grans canons,
dels meus llavis sortiran
fervoroses oracions.

I a cada brunzenta bala
que a prop meu passarà,
resaré una Ave Maria
a la Verge del Pilar.

I quant alcin la bandera
que la guerra s'ha acabat
quant un crit de Visca Espanya!
s'aixequi al fí del combat,
vindré tot seguit a casa
i un ciri aniré a comprar
i el portaré de seguida,
a la Verge del Pilar.

A LA VERGE DE LA CISA

En una bonica ermita
d'un poble no lluny del mar,
hi ha una imatge molt petita
que presideix dalt l'altar.

És la Verge de la Cisa,
nom que'ls catalans coneixen
puig que concedeix molts favors,
als que amb fe a Déu serveixen.

Els marins al mig del mar,
quant troben gran temporal,
demanen a aquesta Verge
que'ls deslliuri de tot mal.

Quant la nau ja va enfontsant-se,
i a prop d'ells tenen la mort,
amb fe ardenta li demanen
i Ella els porta cap a port.

Diu la mare que'l fillet
té malalt de greu perill,
Verge Santa de la Cisa!
torneu la salut al fill!

Si feu que ben promta es curi
us vindrem a visitar,
i al davant de vostra imatge
un ciri ferem cremar.

Quant vé el més de les flors,
fan una festa galana
que'ns alegre nostres cors,
i no hi falta la sardana.

Una missa li dediquen
a la Verge venerada,
són molts els que hi asisteixen,
perquè és per tots estimada.

Escolteu Verge estimada
nostra fervent oració,
Vós que sou la nostra mare
sigueu nostra salvació.

A LA MEVA JOVENTUT

Vares dir a una noia
que molt l'estimaves,
i ara al avorrir-la
dius que'm vols a mi?

Doncs jo no et vull creurer
perquè un altre dia,
lo que feres a ella,
m'ho faries a mi.

Veuries que un altra
et sembla més maca
llavors em diries
ja no et vull a tú.

Doncs joves que siguin
així tan variables,
es troben a l'últim
que no els vol ningú.

Jo vull un jove ben serio
si és casar-me el meu destí,
res em fa que sigui pobre
però que sols em vulgui a mi.

A SANTA TERESITA

Com flor perfumada
més que'l jesemí,
Jesús ta posada
en el seu jardí.

Eres petiteta i amb amor i zel,
tenies desitjos
d'entrar al Carmel.

Si et volien pendre
vares demanar:
Ets massa petita!
varen contestar.

Torna un altre dia
quant seràs més gran,
de monges tan joves
aquí no n'hi ha.

Com que eres valenta,
a Roma anares,
i als peus del Sant Pare
humil et postrares.

I el Papa al veurer
tanta humilitat,
permís per entrar-hi
va dar-te aviat.

Amb molta alegria
entrares al Carmel,
allà dins et veies
més aprop del Cel.

A dintre del claustre
molt vares sofrir,
però les teves penes
Jesús va endolcir.

Malalta ja estaves
malalta de mort,
i consideraves
que era una gran sort.

La mort esperaves
amb un dolç sonrís,
contenta anaves
cap al Paradís.

Jesús a la Glòria
et va coronar,
Palma de Victòria
et vares guanyar.

Oh Santa Teresina
de Jesús Infant,
Vètlle'ns, i no ens deixis,
mai ni sol instant.

I quant l'hora sia
de la nostra mort,
porte'ns amb Maria
que's la millor sort.

A LA MEMÒRIA DE MN. JOSEP PARADEDA

Pocs dies fa
que al cor sentiem molta pena
puig cel amunt
volava un ser molt estimat.

Sa mirada divina
tan clara i serena,
ha deixat nostre poble
tot il·luminat.

Sa paraula sagrada
escoltavem atents.
Ell ens predicava
amb fé de devoció,
tan sols de sentir-lo
ja estavem contents,
perquè ens acostava
a Nostre Senyor.

Els infantons
també molt l'estimaven;
quan el veien corrien
camí enllà;
Mossen Josep!, contents el cridaven
i amb devoció
li besaben la mà.

I ell amb gran carinyo
els acariciava
i els hi deia:
fills, féu força bondat!;
també la doctrina
els hi ensenyava
i els deia
sempre, tingueu caritat.

Malalts i desvalguts ell visitava,
i els consolava amb amor paternal,
quant es despedia i els deixava
semblava que'ls mimvava
lo seu mal.

Tinguem a la memòria
el bon senyor Rector,
Déu el tingui a la glòria
que's el premi millor.

Pregaré per vosaltres
com un pastor fidel,
perquè un dia al morir-vos
pogueu entrar al Cel.

ARRIBADA DE MN. MANUEL TORRENTS

Avui pren possessió del nostre poble
el nou senyor Rector ,que aquí estarà,
son cos és bondadós i noble
i tothom sempre molt l'estimarà.

Ell seguirà amb amor
els nostres passos,
i ens guiarà sempre pels bons camins,
si ens desviem, ens obrirà
els seus brassos,
i ens guardarà de caure
en els abims.

Nosaltres som d'ovelles un ramat,
i convé que'ns vigili un bon pastor,
que'ns porti a la pastura d'un bon prat
a on l'herba bona trobarem millor.

Els nostres infantons vigilarà,
als joves donarà sempre consells,
als pobres desvalguts consolarà
visitarà amb amor, malalts i vells.

Benvingut sigui
per sempre al nostre poble.
Benvingut sigui
el nou Senyor Rector.
Déu ilumini son cor piatós i noble
es nostre pare i també nostre pastor.

A LA VERGE DE MONTSERRAT

Verge Santa Moreneta
patrona dels catalans,
feu que tinguem pau ben neta
i ens estimem com germans.
A vostra santa muntanya
no deixarem de pujar,
tot Catalunya i Espanya
us vindrem a visitar.
Vós sou mareta estimada
nostre ampar i nostre ajut,
en els de edat avançada
i a tota la juventut.
Molt bonic és el paisatge
deixa serra catalana,
més bonica és vostra imatge
tan morena i tan galana.
Us preguem amb tot el cor
que nostres passos guieu,
Verge Santa tot amor,
ja mai no ens abandoneu.
Quant amb perill ens veieu
de caure en el pecat,
dolça mare no ens deixeu
Madona de Montserrat.
I quant ens arribi l'hora
que Déu ens vingui a buscar,
no us moveu de nostre vora
vulgueu-nos acompanyar!
Tenint vostre companyia
tan plena d'amor i zel,
serà ditxós aquell dia
que pujarem dalt el cel.

POESIA DEDICADA ALS AVIS DE PREMIA DE MAR EL DIA DE LA SEVA FESTA - MARÇ 1948

Era un diumenge al matí,
a ma finestra m'estava
i entusiasmada em deixava
lo que veia desde allí.

Veia una hermosa claror,
veia com es feia dia,
es la llum del Creador
que desde el Cel ens envia.

Veia uns colors molt brillants,
els mirava amb gran anhel,
semblaven perles, diamants,
que devallaven del Cel.

Contemplava el cel, el mar,
em mirava la muntanya,
¡que bo dona contemplar
la bellesa que té Espanya!

Mirava un vol d'ocellets
que feien gran xerradissa,
alegres i aixeridets
sortien d'una verdissa.

Mirava altre vol d'ocells
que sortien del seu niu,
era un vol de pasarells
tots anaven fent piu-piu.

La lluna anava mimvant
mentre neixia lo dia,
i al poble en aquell instant
tocaven l'ave Maria.

Alabat sia
sempre el nom teu,
Santa Maria
Mare de Déu.

Va passar una velleta
que no anava pas lleugera,
caminava molt coixeta
i anava a missa primera.

Un xaval també passava,
tot xiulant una cançó,
molt content també anava
a complir l'obligació.

Al veurer la bona vella,
tot d'una s'hi va acostar
va posar-se al costat d'ella
i el bon dia li va dar.
Bon dia tinguis minyó
si fas també aquest camí
vols ésser mon companyó?
vols passar-lo junt amb mi?

PRIMERA COMUNIÓ

Jesús per primera vegada
en el meu cor pendrà estada;
que ditxós serà el moment
de rebre el Sant Sagrament.

Vina! perleta estimada,
vina! Jesuset Diví,
et demano agenollada
que no t'oblidis de mi.

Junt amb la Verge Maria,
estimeu-me amb gran anhel,
sigueu ma llum i ma guia
i no em deixeu fins al cel.

L'EXCURSIÓ

Per passar un dia feliç
el dia de sant Narcís,
a sant Mateu varem anar
i molt varem disfrutar.

Uns parents de la Quimeta
varen venir de ciutat,
per anar a sant Mateu
a on mai no havien estat.

Vàrem fer una costellada
amb tomàquet i pebrot,
un tallet de botifarra
que també fa molt bon cor.

Després vàrem menjar postres,
i també vevérem vi,
i quant vàrem estar llestos
anàrem a can Gorguí.

Varem baixar la muntanya
tant dreta que feia por,
sor que la pobre Angeleta
s'aguantava amb el bastó.

Quant vàrem ser a la font
que té tanta anomenada,
beberem un trago d'aigua
que era fresca i regalada.

I perquè no ens fes mal
havent ja tan caminat,
la Merçe ens hi va tirar
una mica d'anisat.

I allà sota les alsines
un xiquet vam reposar
i tot d'una varem dir:
anem-nos-en cap a Teià.

I al anar cap a Teià
varem trobar un bosquet,
i alla ens varem aturar
anant buscant algun bolet.

Durant aquest llarg camí,
grossos barrancs vam saltar,
sort tinguerem d'aquells joves
que'ns varen donar la mà.

El cel es posava nuvol
mentre anavem a Teià,
i en Manel va dir: ¡cuitem!
perquè em sembla que plourà.

Quant de sobte el fer un llampec
retronyi un tró per l'espai,
ja ens havieu vist a tots
anant corrent riera avall.

Com que estavem molt cansats
amb tant tip de caminar,
a la vora d'un safreix
ens pararem a berenar.

Vam menjar pa i botifarra
i també veverem ví,
i després de mitja horeta
emprenguerem el camí.

El llampec mai no parava,
tot seguit, anava tronant,
peró per aixo no ens espantaven
pel camí anavem cantant.

Va fer una forta ruixada
així que varem ser aquí.
Renoi!, quina remullada
si ens troba pel camí.

Tots plegats amb la Quimeta
anàrem al menjador,
i quant va parar de ploure
anàrem a l'estació.

Acompanyárem els parents
que tornaren a ciutat,
¡que n'estaven de contents
per haver tant disfrutat!

I vam dir al ser ells al tren,
¡anem! que ara ja no plou.
Déu els doni un bon viatge!
d'aquí un altre any
Si Déu vol!

A LA VERGE DE MONTSERRAT

A bell cim d'una muntanya
a on potsser molts no heu estat,
i ha la verge moreneta
patrona de Montserrat.

Amb molts llums,
l'anllumenen els escolans,
i tot seguit hi canten
finísims cants.

Per pujar dalt la muntanya
molts fan llarga caminada,
per contemplar la Verge
que's per tots tan estimada.

És molt gran el seu poder,
a Ella suplicarem,
demanarem una gràcia
que potsser alcanzarem.

Oh Verge de Montserrat,
patrona de nostra terra,
poseu la pau aviat!
¡feu que s'acabi la guerra!

Penseu amb les pobres mares
que molt tristes sempre estan,
perquè els seus fills tenen fora
i potser més no els veurán.

Feu que aquesta gran desgràcia
tingui fí ben aviat,
alcanceu-nos eixa gràcia
o Verge de Montserrat.

EL MORENET

El dia de Sant Cristòfol
mentre estavem ballant,
per allà prop hi havia un jove
que'ns estava contemplant.

Era un morenet simpàtic,
vestia molt elegant,
portava un traje de llana
i tombadet, un coll blanc.

Sos negres ulls com dos fletxes
a mon cor es van clavar,
des del dia que'l vaig veurer
que no el puc pas oblidar.

Bonica es la seva cara,
son posat és de bondat,
¡ai morenet! poc t'ho penses
que tu ens tens el cor robat.

Sempre ho dic a mes amigues,
¡que m'agrada el morenet
quant ballo, sempre me'l miro
i ell poc s'ho pensa, pobret!

Millor que aviat se'n vagi
ben lluny d'aquí Premià,
que com més trigaré a veure'l
menys em costarà oblidar.

VENINT DE COMBREGAR

Jesús meu cor tot dulzura
No em deixeu un sol moment
Si en el mon paso amargura
Us ofereixo el sofriment.

Si estic bona, soc ditxosa,
i també si estic de sort.
Però encar estic més joiosa
quant Vos entreu dins mon cor.

Quant us tinc en el meu dintre,
tinc als llavis un somrís;
tinc l'amor de tot un Déu,
tinc el Cel, i el Paradís.

Quant miro vostres ferides
veig el que vàreu sofrir,
per salvar les nostres vides
en creu volguéreu morir.

I nosaltres tan ingrats
augmentem vostres dolors,
perdoneu-nos els pecats
ja que som tan pecadors.

A UNOS PRIMOS DE LA ARGENTINA

En Buenos Aires tengo unos primos
mucho les quiero de corazón
nunca nos vemos, nos escribimos,
en ellos pienso con ilusión.

Tienen un niño que es muy hermoso
se llama Jaime, como papa,
es aplicado, es estudioso
de gran talento pronto será.

También tienen una nenita,
su piel es blanca como el jazmin,
es muy hermosa i jovencita
tiene la cara de serafín.

Mi prima es guapa,
se llama Elena,
es argentina, allí nació
como es muy bella y también buena
mi primo de ella se enamoró.

Mi primo Jaime es muy amable
su bondad brilla, igual que el sol,
tiene un carácter muy razonable
es de mi tierra, es español.

Cuando me mandan fotografías,
yo las recibo con emoción
las miro casi todos los dias
porque les quiero de corazón.

Ellos me aprecian, lo han demostrado,
me han dado pruebas de estimación,
en ocasiones me han ayudado,
es puro y noble su corazón.

Si un dia saco la loteria
a Buenos Aires me marcharé
Veré a mis primos, ¡oh! que alegría
después a España, regresaré.

LA SARDANA

Quant comença la sardana
i el cercle es va formant,
els cors de la jovenalla
d'alegria, plens estan.

Quan la pols va anant en l'aire
i voleia cap al cel,
sembla que Déu al d'ançaire
beneiexi amb gran anhel.

Els clarinets i tenores
deixant ja sentir ses veus,
nostres braços van enlaire
i voleien nostres peus.

Allà en aquella rodona
ens donem les nostres mans,
tots, tan els rics com els pobres
ens estimem com germans.

Puntejant aquesta dança
a la Patria fem honor,
ballem-la doncs amb constància
alegria, fe i amor.

Aprenem a puntejar-la
els que encare no en sabeu,
i veureu com al ballar-la
molt i molt disfrutareu.

Oh! sardana benaurada,
tu que'ls cors fas bategar,
ets la dança més preuada
que en el món s'ha vist ballar.

LA MARE DE DÉU DE FATIMA

Oh Verge, mare estimada,
és molt gran nostre alegria
a Premià sou portada,
quin goig arribar aquest dia.

De Teià avui heu vingut,
per poguer-nos visitar,
sigueu el consol i ajut
del qui amb fe vindrà a implorar.

Verge de Fàtima hermosa,
guardeu-nos en els perills,
dolça mareta amorosa
penseu que som vostres fills.

Les gràcies que'm demanat,
si ens convenen, ens doneu,
i llum divina sigueu
que'ns guii a l'eternitat.

Amb molt goig, em esperat,
també la Santa Missió,
al qui es trobi amb pecat
trobarà amb ella el perdó.

Quant la mort serà arribada,
us preguem amb gran anhel
que l'ànima, amb Vos lligada
ens la porteu cap al Cel.

A LA VERGE DE LOURDES

Una Verge molt formosa
hi ha cap allà al Pirineu,
que's ditxós qui la visita,
¡que feliç és qui la veu!

A sos peus té tot de roses
i vestida de blanc va,
porta al seu cos una faixa
i uns rosaris a la mà.

En els tristos aconsola,
als malalts dona salut,
als que amb fe amb Ella confien,
no els hi manca el seu ajut.

Tot sovint obre miracles
que tothom queda admirat,
quants malalts allí anaren
i eixa Verge els ha curat.

També n'hi ha que no es curen
però tornen conformats,
convençuts de que les penes
ens esborren els pecats.

Per poder entrar a la Glòria
penes tots hem de passar,
se us faran molt més lleugeres
si ens sabem ben conformar.

Implorem aquesta Verge
demanant-l'hi amb gran fervor,
que en la vida ens il·lumini
ja que al món es tot foscor.

Que sigui sempre amb nosaltres,
ens estimi amb gran anhel,
i ens acompanyi al morir-nos
cap a la glòria del Cel.

A LA SAGRADA FAMÍLIA

Oh glorios Sant Josep,
oh santa Verge Maria,
sigueu sempre el meu consol
i també la meva guia.

Ensenyeu me el bon cami,
estimeu me amb gran anhel,
estimeu-me com a pares
ja que els meus els tinc al cel.

Digueu al vostre fillet
si vol ésser mon germà,
jo ja sé que si l'estimo
Ell també m'estimarà.

Ampareu me mentre visqui,
defenseu-me dels perills,
com defensen tots els pares
qu'estimen als seus fills.

Faré que quant arribi el dia
que jo m'agi de morir,
Jesús Josep i Maria
els meus llavis puguin dir.

A JESÚS

Quant Jesús penes m'envia
sempre dic alabat sia.
Si en el món paso amargura
al cel trobaré dulzura.

Aquest mon es un camí
plé de boires i foscor,
bon Jesús vetlleu per mí,
feu-me llum, daume claror.

Feu-me llum per veurer clar
que'l món és una mentida,
sols amb Vós es pot trobar
camí, veritat i vida.

Honors, riquesa i maldat,
no serveixen en la mort,
Fe, Esperança i Caritat
sou el millor pasaport.

Si tenim l'ánima pura
quant Déu ens vingui a buscar,
anirem a gran altura
per sempre més a gosar.

EL GALLINERET DE CASA

Tenim un gallineret
que està tot ple de gallines,
i també hi ha un pollastret
que té les plomes molt fines.

Cada dia al dematí
quant els hi donem menjar,
tots em venen cap a mí
per poder-me saludar.

El gall fà ki ki ri ki
la minestra ja és aquí;
les gallines fan clok clok
sembla que'ns en donen poc.

La mare els hi diu ¡menjeu!
que així us engreixareu;
i ells amb les potes al plat
ho deixen tot escampat.

El que passa al galliner,
a moltes llars ha passat;
si es veuen algun diner
aviat l'han escampat.

I quant l'han de menester
només pensen tots els dies,
si els haguesin guardat,
ara els tindries.

A SANT ANTONI Ma. CLARET

A la vila de Sallent
naixia un petit infant;
era sempre tan creient
que ha arribat a ésser un sant.

Els seus pares al mirar-lo
tenien molta alegria,
no es cansaven de mirar-lo
li deien Anton-Maria.

Antoni M.ª Claret
amor al treball tenia,
era encar molt jovenet
quant amb un teler teixia.

Quant en el treball estava,
treballava amb gran anhel
peró son cor, sols desitjava
portar ànimes al cel.

Després, es féu sacerdot,
més tart, marxà a l'estranger;
de la Verge, gran devot,
fou nomenat missioner.

Arquebisbe el varen fer,
i era tan gran sa bondat
que'ls pobres dava el diner,
i vestia al despullat.

Tots els que els diners els sobra,
tenen gran obligació
d'ajudar a viurer al pobre,
com feia el nostre Patró.

Som germans, pobres i rics,
i tots ens hem d'estimar,
en les penes i fatics
l'un a l'altre ha d'ajudar.

Peciència i humilitat
hem de tenir amos i obrers;
al pròxim feu caritat
amb bons consells i amb diners.

Sant Antoni M.ª Claret
tan estimat de Maria,
feu que tinguem el cor net,
sigueu nostre ampar i guia.

Que'l nostre «ram» ajudeu
Vós preguem amb gran amor,
desitjant que'ns acosteu
cap a Déu Nostre Senyor.

Si ens convé, deu-nos salut,
guardeu-nos de pendre mal
sigueu sempre el nostre ajut
i també el nostre puntal.

A UNA RELIGIOSA HERMANA JOSEFINA

Dentro tu pecho una voz sentías
que te decia: ¡Acercate a mi!,
y tu con gusto y emoción la oias
y grabada quedó dentro de tí.

Era una voz suave, de dulce melodía,
era la voz de Cristo nuestro Redentor
que hacia El te llamaba i para El te queria,
para ser esposa suya dándote su amor

Dichosa tú, que vistes que el mundo es un engaño;
dichosa tú, que vistes del mundo la maldad,
quisiste ser oveja del mejor rebaño,
quisiste ser hermana de la caridad.

Con gusto, tú abrazaste la vida religiosa,
a los pobres y enfermos cuidas con gran amor
en medio de las penas te sientes muy dichosa,
y a los pobres que sufren, alivias el dolor.

Honores y riquezas vas siempre despreciando,
tomando por amigas, pureza y humildad,
teniendo al buen Jesús, estás siempre gozando
que es lo que da en el mundo, la gran felicidad.

Cumpliendo tus deberes de noche y de dia,
con amor y ternura y gran humildad,
irás al morirte, con Jesús y Maria
y estarás en el Cielo con gran felicidad.